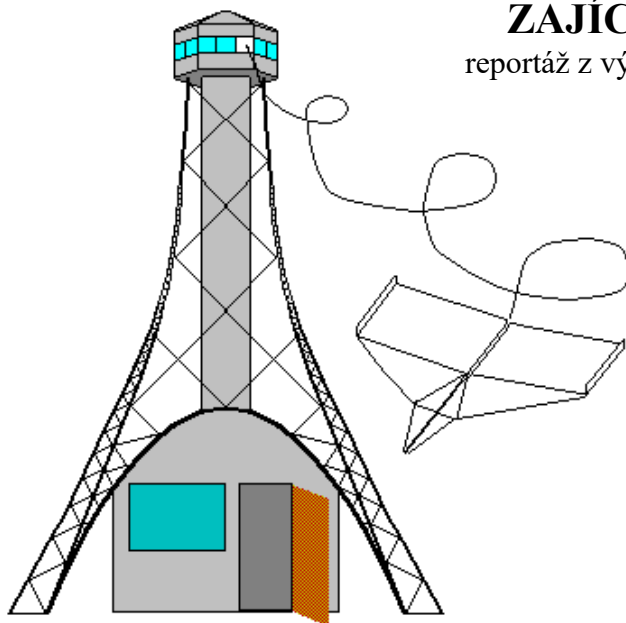

NOUZOVSKÝ ŽURNÁL 1

ročník VIII

5. února 1994

ZAJÍC NEJEL

reportáž z výpravy do Prahy

Co najdete uvnitř

	Informační servis informace o tom, co bude	2
	Schránka Nouzovského Žurnálu výsledky ankety, vaše vzkazy	3
	Ve zkratce krátce o událostech minulých dní	6
	Zajíc nejel reportáž z výpravy do Prahy	8
	Celotáborové hry (1) nový seriál o zákulisí přípravy celotáborových her	14
	Slavné výroky nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	16

Milí čtenáři,

přejeme vám do nového roku 1994 mnoho úspěchů a doufáme, že všechny změny, které provázejí Nouzovský Žurnál do nového ročníku, budou k lepšímu.

Vaše redakce

P.S.

Šárčin novoroční výrok:

„Já už bych chtěla, aby bylo léto. Jela bych na tábor.“

uzávěrka 30. 1. 1994

INFORMAČNÍ SERVIS

◆ Termíny výprav do prázdnin:

únor	- 12. 2.
březen	- 12. 3.
	- 26. 3.
duben	- 16. 4.
	- 30. 4.
květen	- 14. 5.
	- 28. 5.
červen	- 11. 6.
	- 25. 6.

◆ Termín tábora (bez záruky):

9. - 30. července

◆ Kdy bude vycházet Nouzovský Žurnál:

2. - 1. dubna

3. - 3. června

4. - 10. července (podle termínu tábora)

5. - 30. září

6. - 2. prosince

Změny termínů jsou vyhrazeny!

◆ V březnu se vrací ze svého jeden a půl letého pražského angažmá Helča a nastupuje do kolínské nemocnice.

„Už se těším, až zase vyrazím s oddílem někam na výlet,“ prohlásila.

My se těšíme také.

SCHRÁNKA NOUZOVSKÉHO ŽURNÁLU

Přinášíme vám vyhodnocení ankety Nouzovského Žurnálu uspořádané koncem loňského roku. Zúčastnilo se jí 20 čtenářů, což představuje dostatečně reprezentativní vzorek průměrného čtenáře Nouzovského Žurnálu.

A teď už k anketním otázkám.

①

Seřazení jednotlivých rubrik podle čtenářského ohlasu dopadlo následovně (průměrné umístění znamená průměr umístění ve vašich žebříčcích úspěšnosti):

	průměrné umístění
1. <i>slavné výroky</i>	1,9
2. <i>reportáže z výprav</i>	3,15
3. <i>seriály</i>	3,35
4. <i>reportáže z akcí</i>	3,4
5. <i>schránka Nouzovského Žurnálu</i>	4,2
6. <i>informační servis</i>	5,0

Bylo až překvapující, jak rozdílná pořadí se často na vašich lístcích objevovala. Z toho vyplývá, že každý si v Nouzovském Žurnálu najde to své. A to je dobře.

②

Nyní se dostáváme k tomu, co vám v Nouzovském Žurnálu chybí (v závorce je počet stejných přání):

◆ *burza, inzeráty (3x)*

tohle je především vaše záležitost, takže chcete-li zveřejnit nějaký inzerát, stačí jej vhodit do naší schránky

◆ *soutěže (1x)*

jednu soutěž jsme vyhlásili loni a skončila fiaskem, nikdo se nezúčastnil, nicméně budeme o tom uvažovat

◆ *reportáže z družinových schůzek a výprav (4x)*

opět iniciativa pro vás, protože naše redakce nemůže být u všeho, naše schránka je vám tedy k dispozici

◆ *připomínky z rady (1x)*

jakékoli připomínky týkající se oddílu rádi zveřejníme, pokud je hodíte do naší schránky, problémem ovšem je doba, která uplyne mezi vydáním dvou čísel, takže účinnější bude v tomto případě nástěnka, nebojte se ji použít

◆ *morseovka (1x)*

i ty vtipálku!

◆ *fotodokumentace (1x)*

bohužel nemáme k dispozici zařízení na snímání fotografií do počítače, snad někdy v budoucnosti

◆ *velké obrázky, barvy (1x)*

zajisté chápete, že obrázky nemohou být větší, než je papír, na kterém jsou natištěny, a pokud je chcete barevné, tak si je vymalujte

Poslyšte, nechtěli byste toho trochu moc!?

③

Je pro nás potěšitelné, že vám v Nouzovském Žurnálu nic nepřipadá zbytečné. Proto i v tomto roce jsou rubriky Nouzovského Žurnálu stejné, jen z Informačního servisu se oddělila část Stalo se ... pod novým názvem Ve zkratce. Najdete v ní drobné historky uplynulých dní, které jsou příliš krátké na samostatnou reportáž.

Doufáme, že i letos budete s Nouzovským Žurnálem spokojeni.

Vaše redakce

VE ZKRATCE

- ◆ Někteří Průzkumníci vítali nový rok 1994 ve srubu na Nouzově. Na louce se ještě do Silvestra udržel místy sníh. Kuba a Blond'ák předváděli své běžecké umění na dřevěných lyžích z doby legendárních krkonošských běžců Hanče a Vrbaty. Kuba udivoval svým vytríbeným běžeckým stylem, zatímco Blond'ák vyznával především silové pojetí. Nicméně oba měli podobné potíže. Většinou jim tělo předběhlo lyže a následoval pád. Blond'ák předvedl pár pěkných přemetů korunovaných téměř vydařeným pokusem o provaz. Kuba oslnil především skvělým kotrmelcem přes špičku lyže. Důvod potíží byl vzápětí jednoznačně identifikován. Nikoliv neschopnost obou lyžařů, ale zapomnětlivost. Chlapci si totiž nenamazali lyže.

Nedostatek sněhu přinutil Kubu poohlédnout se po jiném povrchu, na kterém by se dalo lyžovat. Vybral si příkop vedle srubu, který byl plný vody pokryté ledem.

„Mám vodní lyže“ prohlásil a vstoupil na led. Vzápětí šlapal vodu, protože tenký led se okamžitě probořil. Všichni okolostojící užasle přihlíželi, jak Kuba na lyžích přeplaval příkop a na jeho břehu padl na zem vysílením, ale prakticky suchý! Za tento artistický výkon sklidil všeobecné uznání, zejména potom, co bylo experimentálně zjištěno, že tyto lyže samy neplavou.

Sindy z čáslavského Krokoklubu a Ještěrka přivítaly nový rok netradičně dobrovolnou koupelí v potoce, za což ovšem narozdíl od statečných lyžařů sklidily všeobecné pokárání.

- ◆ Ve dnech 7. - 9. ledna se na Nouzově konala družinová akce Křečků. Člověk se nestačil divit nad výbavou některých členů družiny. Například Petr měl připraveny nudle a mák, jen je ohřát. S důvěrou se obrátil na Jarušku a Ještěrku, které si vařily v kotlíku vodu na polévku. Nudle s mákem daly na víčko kotlíku a položily je na kotlík. Doufaly, že voda se rychleji uvaří a nudle se ohřejí na páře. Ještěrka příkládala a vše bylo, jak má být. Netrvalo však dlouho a kotlík stojící na dřevěném roštu z vodorovně položených klacků se

v okamžiku, kdy se Ještěrka k ohni přiblížila, vyklopil, voda vytekla a nudle se všechny vysypaly. Jaruška začala nadávat, zatímco Ještěrka zachraňovala nudle z popela. Podařilo se jí vybrat asi dvě třetiny porce. Jarušce se zdálo, že mezi nudlemi zahlédla uhlík, ale ten se někam ztratil a ona jej přes veškerou snahu nenašla. Zamaskovala tedy nudle ještě další vrstvou máku a zavolala Petra k obědu. Ten nic netuše poděkoval, snědl oběd a ještě si jej pochvaloval, zatímco Ještěrka utekla do srubu, aby se mohla nahlas vysmát. Závěrem je nutno Ještěrku ospravedlnit. Pád kotlíku nezpůsobila ona, ale přehořelý klacek v roštu. Chyba tedy byla v konstrukci ohniště. Nicméně zde platí heslo důvěřuj, ale prověřuj.

- ◆ V prvním lednovém týdnu navštívila srub a kuchyň na Nouzově banda ničemů, kteří vylámali zámky a vloupali se dovnitř. V kuchyni nebylo co ukrást, ale ze srubu zmizely hodiny, plynový vařič a maketa amerického samopalu M16, což Starostu naštvalo nejvíc. „Až s tím někoho uvidím, tak rovnou střílím!“
Pro nás to znamená jediné, nenechávat zde žádné cenné věci.
- ◆ Že spaní ve srubu často patří mezi velké zážitky, o tom by mnozí mohli vyprávět, zejména Kuba, který jednou ve spaní spadl s půdy. Nenápadně a klidně vypadala noc z 29. na 30. ledna, ale když se všeobecné mlčení protrhlo a všichni se rozpovídali, ukázala se noc ve zcela jiném světle. Slon spal naproti Ještěrovi, což nebylo to nejtřásnější řešení, protože Slon ležel šikmo a občas kopal do Šedi a Ještěrky. Ještěrce ve spánku zničehonic vlivem zemské přitažlivosti upadla ruka a rovnou Šedovi do obličeje. Blondák, který spal na kraji, najednou prý pod zády nic necítil, začal mávat rukama a chytil Ještěrku za vlasy. Chudák Ještěrka si připadala, jak pravěká žena na námluvách. Zuzka si stěžovala, že měla mezi Eliškou a Petrem málo místa. Bodejt' by ne, když se mezi Cipísku a Elišku vklínila z druhé strany Ještěrka hlavou. Pak se Ještěrka s Cipískem párkrát srazily hlavami. Do toho Blondák chrápal a Ještěr mluvil ze spaní...
Ale jinak to byla celkem poklidná noc.

ZAJÍC NEJEL

V sobotu 4. prosince 1993 uspořádaly Lenka a Dáša výpravu do Prahy. Šed'a, když se dozvěděl o jednom z cílů výpravy, hned inspirován pány Šimkem a Grossmannem výpravu nazval Akce kurzu šití. Asi už vás napadlo, že se jednalo o návštěvu Náprstkova muzea.

Sraz byl v 7.40 u klubovny. Šed'a si myslel, že je sraz na železniční zastávce, takže ke klubovně přišel v 7.45 ve směru od zastávky. Pak ještě přiběhl Kuba a chlubil se, že si spltl hodinu srazu a myslel si, že je sraz už v 6.40. Naštěstí si to uvědomil ještě doma. Jak vidno, nezabránilo mu to, aby i tak přišel pozdě. Bylo 7.50 a Šed'a už popoháněl Průzkumníky na zastávku. Vlak měl jet za 7 minut a z kopce se za odcházejícími Průzkumníky řítila Martina.

Na zastávce u pokladny byla fronta. Náhle z kopce sbíhá Ještěrka (ta když přijde včas, hraničí to se zázrakem). Tentokrát měla opravdu namále a musela si vzít kolo, aby to stihla. Kolo si zamkla v klubovně a seběhla k zastávce.

V 7.57 přijel vlak, místo osmi vozů jen šest. Naštěstí nebylo tak plno, aby někdo musel stát.

V Praze na Masarykově nádraží už čekal Slon a vytasil se s walkmanem a mapou Prahy.

„Odveďte mě někdo ke Karlovu mostu, odtud už k Náprstkovu muzeu trefím,“ prohlásila Lenka.

Šed'a ale odmítl se vracet, protože muzeum je na cestě mezi nádražím a Karlovým mostem. Předtím se podíval na mapu, a tak mohl dělat chytrého.

„Tak kam máme jít?“ ptala se Lenka.

„Běžte na Václavák,“ povídá Šed'a.

Když však viděl, jak se Lenka s Dášou tváří, pochopil, že je to totéž, jako kdyby je poslal někam jinam, a ujal se vedení sám.

„Pojďte do Mekáče na šejka,“ vykřikoval každou chvíli Kuba.

Teprve po nějaké době ostatní pochopili, že Mekáč je McDonald, a od Kuby si nechali vysvětlit, že šejk je tekutá zmrzlina v kelímku.

„Stojí to 17 korun a je toho hodně,“ přesvědčoval všechny Kuba, ale v půl desáté dopoledne neuspěl.

V Náprstkově muzeu si prohlédli expozice asijské, americké a tichomořské kultury. V asijské expozici sklidila největší úspěch zejména u vedoucích mongolská jurta.

„To je stavba,“ obdivoval jurtu Slon. „A toho místa! A postel je uvnitř!“

„To je lepší než týpko,“ prohlásila Šárka.

„Tak si ji postavíme na tábořišti,“ navrhoval Šéd'a, ale nemyslel to samozřejmě vážně. Jurta měla sice jednoduchou, ale velice propracovanou konstrukci.

V americké expozici byla spousta zajímavostí o indiánech z mnoha koutů Ameriky.

„Kam tak všichni pospíchají, vždyť si to ani nestačím pořádně prohlídnout,“ stěžovala si Ještěrka.

V tichomořské expozici zaujala mimo jiné sbírka bumerangů.

„Mně se dokonce jednou bumerang vrátil, ale radši jsem uskočila, aby mě netrefil,“ sdělovala Ještěrka své praktické zkušenosti s tímto náčiním.

Ti co pospíchali si stejně počkali na ostatní, takže když se sešli, pokračovali dále na Karlův most. Ten byl jako obvykle v obležení různých pouličních obchodníků. Ceny byly očividně určeny pro cizinecký ruch. Ale dívání je zadarmo, a tak se Průzkumníci dívají do sytosti, a to nejen po zboží, ale i po krásách Prahy. Sluníčko svítí a je teplo, jak se na prosinec sluší (asi 10 °C). Nikdo se cestou neztratil, i když Ještěrka ostatní varovala, že jí se to tady kdysi podařilo, když byla malá. Na Malé Straně se zase všichni sešli. Slon navrhuje dvě varianty cesty na Petřín, pěšky nebo lanovkou. Samozřejmě vyhrála lanovka.

Dáša s Lenkou koupily v pokladně lístky a rozdaly je ostatním. Jen na Ještěrku se nedostalo. Lenka po přepočítání lidí usoudila, že se spletla a šla ještě jeden lístek přikoupit.

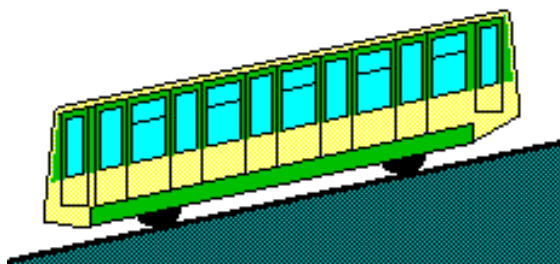
„Ty nám přiděláváš jenom problémy,“ popíchl Ještěrku Šéd'a.

Ta se zatvářila tak nešťastně, že by jí dal člověk korunu. Vlastně

čtyři, aby měla na lístek.

Usadili se v lanovce a za chvíli vyjeli. Když lanovka zastavila na Nebozízku a dveře se otevřely, Blondák, který byl zrovna duchem zcela mimo životní realitu, vystoupil ven. Když zjistil, že je sám, probudil se.

„Jo aha, my ještě nejsme nahoře!“

A rychle se vrátil dovnitř k obveselení všech cestujících. Tato příhoda měla za následek to, že Blondák pak na Petříně odmítal z lanovky vystoupit.

„Prosím vás, vysvětlete mu někdo, že už to dál nejede,“ přimlouval se Šéd'a.

Slon dovedl Průzkumníky skrz Hladovou zeď k petřínské rozhledně. Někteří protáhli obličej, když se dozvěděli, že nahoru vede 299 schodů.

„A kde je vejtah?“ ptá se Kuba.

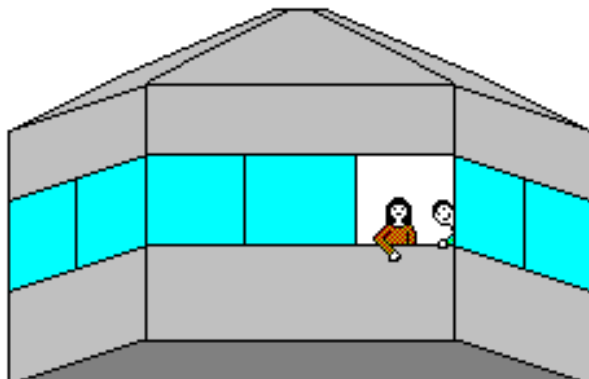
„Ten tady není, ale zato jsou tady dvě schodiště, takže se nesrazíte s těmi, co jdou dolů,“ blýskl se Slon vědomostmi, ale byla to jen slabá útěcha.

Blondák toho dne očividně nebyl ve formě a vzdal už v polovině schodiště. Ostatní vyšlapali až nahoru a odměnou jim byl rozhled po celé centrální Praze. Slon považující se již za Pražáka ochotně ukazoval ostatním venkovanům, kde co leží.

„A támhle,“ ukazuje Slon, „je průmyslový palác na výstavišti.“

„To snad ne,“ diví se Šéd'a, který v Praze studoval a leccos si ještě pamatoval, takže mu bylo divné, že tímtež směrem vidí i Národní divadlo a na obzoru žižkovskou televizní věž. „Vždyť Holešovice jsou na jinou stranu.“

„Aha, to je hlavní nádraží,“ uvědomil si Slon a dodal: „Znemožnil jsem se, odcházím.“

Postupně sestupovali dolů i další.

„Já bych si zalétala,“ řekla Ještěrka. „Ale nevím, jak hladce přistát.“

Nakonec, aby jí to nebylo líto, složila si aspoň vlaštovku a hodila ji z okna. Vlaštovka zakrouži-

la a zmizela jí z očí. Nakonec vlaštovku uviděli při sestupu po schodech. Hladce přistála na střeše budovy hned za rozhlednou.

„To je hrozný, mně se klepou kolena,“ stěžovala si dole Šárka.

Mezitím Dáša s Lenkou šly zjistit, jestli je otevřené bludiště. Bohužel nebylo. Šli tedy po asfaltové cestě po petřínské stráni dolů na Újezd. Někteří lenoši si cestu v zatáčkách zkracovali přes trávu.

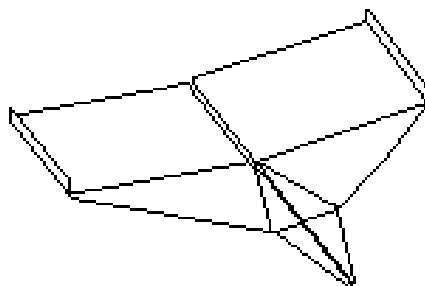
„Na to, abych jel někde po zadku, nejsem zvědavěj,“ prohlásil Šéd'a a šel dál po cestě. V poslední zatáčce zjistil, že kromě něho a Zuzky to vzali zkratkou všichni. Přišel ale včas, aby viděl, jak Syslovi podjely nohy a přistál na pozadí. Samozřejmě to znamenalo kalhoty špinavé od bláta.

„Tak a domů jedeš vestoje,“ podotkl Šéd'a.

Nedaleko od dolní stanice lanovky byl dětský koutek s houpačkami a kolotočem. Rázem byly houpačky obsazené.

„Nevíte, proč si sedaj do tý vody?“ kroutil Slon hlavou.

Pod některými lavičkami totiž byly kaluže, ve kterých pravidelně přistávali houpající se Průzkumníci. Netrvalo dlouho a Blond'ák i Šárka pocítili vzadu podezřelé vlhko. To byl signál k odchodu.

Přešli Vltavu k Národnímu divadlu.

„Co je tohle?“ ptal se Šédi Sysel.

„To je Nová scéna,“ odpověděl Šéd'a.

„Aha, já myslela, že je to metro nebo tak něco.“

Na ploše u Nové scény se prohání několik kluků na skateboardech. Průzkumníci se na ně chvíli dívali a pak šli dál.

„V tý Praze se nic neutají,“ říká Šéd'a.
„Podívejte se.“

Na poštovní schránce bylo zelenou barvou napsáno:

ZAJÍC NEJEL

Skutečně Jaruška, nesoucí si svoji přezdívku od své úspěšné role zajíce v Mrazíkovi, tentokrát výpravu vynechala. Nápis se objevil ještě na třech dalších místech na Národní třídě. V Praze už to tedy věděli, že Zajíc tentokrát nejel.

„Jdeme do Mekáče na šejka,“ začal zase Kuba mlít svou.

A tak tedy šli. Na Václavském náměstí zrovna koncertovali živí potomci indiánů (prý) a nabízeli nahrané kazety s touto hudbou. Konečně se Průzkumníci dostali k vytouženému McDonalduvi. Při pohledu na ceny někteří protáhli obličej a vyndali si svačiny.

„Kačer Donald je lepší,“ prohlásil Petr.

Otrlejší jedinci si přece jen onen vytoužený zmrzlinový nápoj zvaný Shake (čti šejk) koupili, dokonce za 18 Kč, nikoli za 17 Kč jak tvrdil Kuba. Na jejich tváře se však blažený úsměv tolikrát vídaný v televizních reklamách nedostavil a podezřele často nabízeli svoji drahou pochoutku ostatním k ochutnání.

Ve výloze obchodního domu Diamant byla umístěna videokamera připojená k televizoru a nasměrovaná ven do ulice, takže se tam každý mohl vidět.

„Prosím vás, to jste se v životě neviděli v televizi?“ táhl je odtamtud Šéd'a.

Když to nezabralo, udělal Syslovi oslí uši. To zabralo okamžitě.

Blížila se čtvrtá hodina, když se Průzkumníci usadili ve vlaku. Zhodnotili zážitky dne a shodli se, že ten šejk od Mekáče nebyl nic moc. Někteří přidali i silnější výrazy. Kuba se tvářil provinile a bránil se, že posledně to bylo opravdu lepší a že za to nemůže. Nikdo mu to také nevyčítal.

CELOTÁBOROVÉ HRY (1)

1. Vývoj celotáborových her

Celotáborová hra, to je pojem, bez kterého si tábor ani neumíme představit, i když byly samozřejmě výjimky potvrzující pravidlo, tedy tábory bez celotáborových her. Tyto tábory v letech 1983 a 1984 z různých důvodů pouze deseti, resp. čtrnáctidenní také málokomu utkvěly pevně v paměti. Není divu, protože povedená celotáborová hra patří k vrcholům tábora.

Celotáborové hry oddílu Průzkumník procházely postupným vývojem. Většina těch hryzelských byla připravena tak, aby všichni uvěřili, že jde o skutečnost. Příprava takovýchto her byla náročná, ale když se taková hra povedla, zanechala ve všech tábornících včetně nejmladších nesmazatelné zážitky.

Jestliže příprava těchto her byla náročná, jejich uskutečnění a zejména pak utajení bylo ještě náročnější. Jedno z utajovacích pravidel znělo: Jestliže je nebezpečí, že bude hra prohlédnuta, je třeba zahájit jinou „krycí“ hru, která je jednoznačně hrou, a odvést tak přílišnou pozornost od hry představující skutečnost.

Ne vždy se záměr povedl. Například v roce 1980 probíhala jakási hra s tajnými schránkami a tajnými agenty, kteří o sobě navzájem nevěděli. Bohužel se to v polovině tábora provalilo a hra byla zrušena. Většina her se však podařila a nešlo jen o klasické hry se zadáváním úkolů a jejich plněním s následným vyhodnocením. Byly tu také hry bez bodování (to obvykle obstarala nějaká běžná „krycí“ hra), o to však věrnější a dobrodružnější. Pamětníci se asi shodnou, že nejpovedenější hryzelskou hrou bylo pátrání po mimozemských civilizacích v roce 1976.

Tyto hry byly připravovány s velkým zapálením pro věc s pomocí spřízněných rodičů, kteří pomohli vyrobit např. různá tajná pouzdra nebo desky. Nahrávání tajemných hlasů pouštěných z magnetofonu se provádělo poloprofesionálně v divadle se všemi dostupnými efekty (různé mimozemské zvuky, ozvěna, apod.).

Smůlu měla expedice Taraqué 1981, která dopadla neslavně. Špatné počasí v posledním týdnu tábora způsobilo, že se hra vůbec nedohrála. Její opakování v roce 1988 bylo úspěšnější.

To už se od předstírání skutečnosti pomalu upouštělo a na Nouzově tento druh her prakticky vymizel. Jedním z mnoha důvodů je ta skutečnost, že dnešní děti si už máloco nechají namluvit. Díky televizi mají široký přehled, hned tak na něco neskočí a všechno jim připadá staré a okoukané.

Přesto bychom rádi požádali zejména ty starší z vás. Pokud si budete někdy na táboře myslet, že to, co vypadá jako skutečnost, je jen hra, nechte si to pro sebe a zkuste uvěřit tomu, že jde o skutečnost. Zařijete pak nevídaná dobrodružství. A pokud se vám to nepodaří, tak to aspoň nekažte ostatním!

2. Vzpomínky na budoucnost po našem

Jak už bylo řečeno, nejúspěšnější hrou na skutečnost byla hra v roce 1976 o tom, jak naši Zemi navštívili mimozemšťané.

Celá hra začala již v Kolíně, kde do místního muzea docházeli někteří členové oddílu (např. Mártý, Máček) do archeologického kroužku. Po domluvě s jejich vedoucím, byli tito členové oddílu v kroužku informováni, že tábor v Hryzelích leží v místě středověkého hradiště (což byla pravda), které mělo obranný charakter, a proto se tam neprováděly žádné vykopávky. Předpokládalo se totiž, že se tam nenajdou žádné kulturní památky. Jestliže tedy mají chlapci chuť, tak až budou na táboře, ať se po hradišti trochu poohlédnou a kdo ví.

Na táboře hned vznikla průzkumná archeologická skupina, která v době osobního volna za doprovodu některého z vedoucích podnikala výpady do okolí. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se tento tábor měl nějak lišit od ostatních.

Pokračování příště

SLAVNÉ VÝROKY

Kuba: Na velikonoce se nikam nejezdí, ale pečou se vajíčka.

Blondák: A ten větší byl větší než ten menší...

Herouš: Já budu profesionální foťák. Budu fotit akty ... zvířat.

Petr o Zuzce: Hodila mi to jak pes psovi.

Martina: To je hrozná žvejkačka, mám jí plnou hubu a nemůžu nic dělat.

Sysel: Ta němčina je hrozná čeština.

Sysel hledá ráno ve srubu boty:

Tak moment, čím jste včera topili v krbu?

I o lyžování na Nouzově
se dočtete v nové rubrice
VE ZKRATCE

(Že vidíte jen jednu hůlku,
není chyba obrázku, ale holá
skutečnost. Více hůlek k dis-
pozici nebylo.)

